

Kristus.

(P. E.)

Henkimaailman suurenmoisin ja ihmeellisin olento on epäilemättä Kristus. Ihmiskunta on henkisesti katsoen suuri joukkosielu, ikäänkuin suuri puu, jonka oksina ovat rodut., heimot ja kansat ja lehtinä ja kukkina yksilölliset ihmiset. Hedelminä tässä puussa ovat ne mestarit, jotka ovat inhimillisen täydellisyyden saavuttaneet, mutta puun elinvoima ja sisäinen minatajunta on Kristus.

Teosofiaa syytetään välistä siitä, että se "kieltää Kristuksen." Tämä on sulaa erehdystä, sillä teosofia ei kiellä mitään tosiasioita, vaan paljastaa ja valaisee niitä. Ja koska teosofia puhuu kaikista uskonnoista ja filosofioista, se käyttää monenlaisia nimityksiä. Niinpä se alusta saakka on puhunut Logoksesta, "sanasta" ja sillä tarkoittanut juuri sitä ihmiskuntaa elähyttävää jumalallista tajuntaa, jota myös on nimitetty mystilliseksi Kristukseksi.

Ihmiskunnan "joukkosielu" ei ole mikään tavallinen "aura." Syvimmässä todellisuudessaan se on ihmisyksilöiden henkisten perusolemusten summa. Jokainen ihminen on svvimmässään ikuinen, jumalallinen olento eli monaadi, yksiö. syntyisin Isästä Jumalasta ja sentähden totisesti Jumalan 'ainokainen poika' ja yhdessä ihmismonaadit muodostavat Pojan, eli Jumaluuden toisen persoonan, eli mystillisen Kristuksen.

Mahtavalla monaadijoukolla on johtajanaan, suojelijanaan ja opettajanaan äärettömän korkea henkiolento, jota myös nimitetään Logokseksi, milloin Pojaksi, milloin Kristukseksi. Hän on koko monaadihierarkian henkisesti elähyttävä voima, ikään kuin sen sielu ja yhteinen minä. Hänelle varsinaisesti kuuluu nimitys Kristus, sillä Hän se oli, joka toimi Jesus Nasarealaisen ruumiin kautta. kun tämä oli sen Jordanin kasteessa Kristuksen käytettäväksi jättänyt. Lunastusopin sen karkeassa muodossa Teosofia kieltää, mutta ei Kristuksen jumaluutta. Päinvastoin jokainen ihminen on teosofian mukaan jumalallinen ja kehityksen päämäärä on, että tulisimme tietoiseksi jumalallisuudestamme.